

בס"ד, י"ז אידן תשפ"ב, 2-1491/פ"ב

לכבוד היקר והנעלה,
שלום וברכה,

בדבר שאלתו בשימוש במעליות אוטומטיות בשבת.

הנה נודע מה שדרנו הפסיקים בדיון מעלית חשמלית, אם מותר לשמש בה בשבת עלולות לדירתו שבוקמה גבולה ולירד, באופן שהמעלית עולה ויורדת באופן אוטומטי, ללא מגע אדם, וכן אם מותר שהנכרי יפעיל את המעלית, שיש שכחכו שאמ רוב העולים במעלית הם גויים, והוא מצטרף עמהם במעלית, מאחר ואינו מבקש מהנכרי שיעשה בשביבו איזה מלאכה, גם אינו אומר לו לעזר בקומה שהוא דר בה, יש להתר בזה לחולה וחולש, ולצורך תפלת בזיכור. ובשוו"ת פרי השדה ח"ד (ס"י לט וס"י עב), כתוב לחוש בזה משום הגברת כח העלקטרי, ולא שיקך כאן נר לאחד נר למאה. וכ"כ לחוש בזה בשוו"ת מנתת יצחק ח"ג (ס"י ט),ճ אפשר שאדם בעצמו מכיביד, ובזה מתרבה הזרם. ועוד שיש בו משום זילותא דשבת ויו"ט. וגם נראה שהוא גורם למלאות בתקנת הכוח של החשמל. ע"ש. וראה עוד במ"ש בח"ד (ס"י כה). וכן העלה בשוו"ת חלקת יעקב ח"ג (ס"י קל), שאין שום היתר לנסוע במעלית בשבת ויו"ט, ואפי' לצורך מצוה. ע"ש.
וכיו"ב כתוב בתשובות והנוגות ח"א (ס"י רט) שיש לאסור מעלית אף שפועל מלאו, שהרי לא ידעו לחלק בין ירידיה לעלייה, ובירידה יש חשש מדינה, שבהימצאו הוא עוזר ע"י כובדו למעלית, וראוי לאסור הדבר גם בעלייה, כיון שעலולים לבוא מזה לידי תקלת להתר בירידה, או בשאר מעליות. וכן אושוא מילתא, ודומה לריחיים שאסרו דאוושא מילתא, ומשמעו קול, ואסרו אפי' נעשה מער"ש שהריחיים יפעלו בשבת, וכמباואר בשבת ית. ע"ש. וזה כאן ראוי לחוש לתקלה, אם לא במקום שיש צורך גדול מיוחד, ובזה על חכם העיר להחליט בדבר.

ולפ"ז יש לחוש לאסור גם במדרגות נעות שעולים ויורדים בהם.

אולם זה אינו, דמ"ש לחוש לאושוא מילתא, הנה לדין דנקטין כדעת מרן הש"ע, ליכא למייחש לאושוא מילתא, וכמו שביראו בכמה דוכתי. ומ"ש לחוש לזרילות דשבת, הנה כיו"ם שמעלית אוטומטית מצויה מאר ברוב בתיה המלון ובתי החולמים, והכל יודעים שהיא עולה ויורדת באופן אוטומטי, ליכא לחוש בזה לזרילה דשבת, ודמי Katz לשעון שבת שפט היתרו. ואי משום הרעש שהמעלית משמעה ואושוא מילתא, הנה נודע שלדיין אין לחוש לאושוא מילתא בשבת. כמו שביראו בכמה דוכתי שכן הוא דעת מרן הש"ע. ומה שחשש שנורם למלאות בתקנת הכח בחברת החשמל, הנה אין המזיאות כן כלל, שהרי בחברת החשמל מוספקים חשמל לכל העיר באופן קבוע, בין אם ישמשו במעלית בין אם לא, והוספה זרם קטן של מעלית נעשה באופן אוטומטי ע"י מחשבים להగבר ולהוריד את כח הזרם. ואמנם בחברת החשמל ישם שם כמה אנשים העומדים לשמור לתקן תקלות קטנות המזיאות במעט בכל כמה שניות, וכתבנו בזה במקומות אחרים, שסומכים על הצורך בחשמל לאנשים חולים וזקנים הרותקים למכשייר החשמל חינויים בכתיהם].

ומה שmagbir את כח הזרם בכניסתו למעלית, ויתכן שגורם להזאת ניצוצות הפורחות באוויר היוצאות בכל הגברת זרם, הנה אין בזה פעולה האסורה בשבת מדאוריתא, כי אם מדרבנן, וכאשר נתחבר בכמה דוכתי. דבמשכן לא מצינו הוצאה ניצוצות פורחות באוויר הנכבות מיד. והאחרונים הסכימו לאסור בזה מדרבנן משום נולד. ואמנם כ"ז כשועשה מעשה ומתכוון להזאת הניצוצות, אבל בנ"ד הרי כוונתו לעלות או לרדת במעלית, והוא רק פסיק רישיה שיזכאים ניצוצות פורחות באוויר, כיון שלא איכפת אליה בהזאת ניצוצות אלה, הו"ל פסיק רישיה שלא איכפת אליה בדרבנן, דעתה הסכמת הרבה אחרונים דורי.

ובספר שערים המצוינים בהלכה ח"ב (עמוד לה ס"י עד אותן) הביא דברי הרב מנתת יצחק הנ"ל, וכותב, ששמעו שאין הדבר כן, אלא מחזק כח העלקטרי במספר תדרין בין אם יש בה אנשים הרבה או מעט. וכותב שדן בזה לפ"י האדמו"ר מהרי"ט מסטמאר זצ"ל, שיש לדמות נ"ד למ"ש מהר"ש ענגיל בחלק ג' (ס"י מא), שモثر לצאת בשבת עם תעודה, בהזאה שלא כדרך לצורך תפלת בזיכור. ואמר לו האדמו"ר, שאין ממש ראייה, דשעת חרום היה ולא היה אפשר לשום אדם לצאת בלילה כיוס, והוא צורך מצווה דרכים, משא"כ בנ"ד אפשר להיות מנין בזיכור גם ללא זה הדר בקומה הגבואה. ועיין

בשות' חותם יאיר (ס"י קטו) גבי רבי אליעזר ששיחרר את עבדו ועבר על לא תעשה בשכיל מצוה דרבים, שבלא שיחורר לא היה מניין בצויר. משא"כ אם לא יתבטל המניין בצויר יותר דלק בתחנת הכוח, מכיוון שאין זה גרם, ועוד שע"פ הרוב אין כניסה של איש אחד גורמת לצריכת דלק גדול יותר. וגם יתכן שבשעה שהוא נכנס למעלית, יוצא איש אחר ממעלית אחרת או שבאותה השעה כבתה נוראה במקומם אחר וכדומה, ונמצא שלא הוסיף כלום בכניסתו, ואם כן אין זה בגדר פטיק רישיה. ע"ש. וגם בירידה ע"י המעלית יש להתריר, והסביר (שם בהע' קמ), שאע"פ שע"י כובר גוף האדם נוסף זרם, מ"מ אין זה מלאכת מחשבת, והואיל ועיי' היורדים במעלית לא נעשה שום חידוש או שינוי בקצב הירידה של המעלית, להקדמים או לאחר, שגם בלווייהם נעשה הכל בדיקן כמו עכשו, הרי זה נחשב כלל שהוא מעשי, וככללו לא נעשה שום דבר על ידו וכו'. ע"ש.

ואולם באחרונה יש שעוררו בזה, אחר שכינום התקינו במעליות רבות מחשב השוקל את תוכלת המעלית, ובסימון לפעולות השキלה מעביר נתונים בדרך פעולה המעלית, ולפ"ז חששו בזה מושם כתיבה ואייסורי שבת בשימוש במעלית כזו. ויש לדון בפעולות שגורם אם יש בהם אייסורי תורה, ומילא אף שאינו מתקוון למלائقות, הוא בגדר פסיק רישיה במלואה דאוריתית דין להקל בזה אף דלא נחיה ליה. אבל אם אינו גורם למלائقות דאוריתית, רק למלائقות דרבנן, יש לצד בזה מושם דהו"ל פסיק רישיה דלא נחיה ליה בדרכנן. ולכארה מצד כתוב ליכא בזה אייסור תורה, אחר שהחכבה היא על המשך בלבד, ואינה דבר המתקיים, ואי מושם הדלקת המנורה המראה על המשקל, הנה יש לעיין בזה אם יש בחשמל כזה, שאין בו להבה ולא חוט להט, אייסור תורה, ועוד חזון למועד.

וראה עוד בנ"ד בשות' אגרות משה ח"ב (ס"י צה) ובשות' שבת הלוי ח"ו (ס"י טל), ובפסקי תשובה (ס"י רעו).

ואחר שנים יצא לאור הספר הליכות עולם חלק ד' ושם כתוב בנ"ד בזה"ל: חולה או يولדה שהגינו לבית החולים, האם מותר להם לעלות במעלית אוטומטית בשבת, שהיא עולה ויורדת לעיתים מזמנות, וגם הדלת נסגרת ונפתחת מאליה, מבלי לעשות בה כל פעולה, באופן שהיולדת יכולה לעלות במעלית בכוחות עצמה. והביא שם מ"ש הרה"ג רבי לוי יצחק הלפרין, שהדבר ברור שעיקר הבעיה במעלית היא בירידה דוקא, שבגלל משקלו של האדם נוצר מעגל של הפיכת המנווע וכו'. ומהו ביחס לעלייה במעלית הבעיה היא פחתת החמורה, כי בטרם נכנס האדם למעלית, המנווע שקט, ומשקלו של האדם הנכנס מפחית את סיבובי המנווע, ובכך הוא מפחית את יצירת המתח הנגדי. ע"ש. וכ"פ הגראי"ש אלישיב הובא בספר ישיב משה טרכזקי (עמ' לא) שמותר לעלות במעלית אוטומטית חשמלית בשבת, שאין משקל כובר גוף האדם מעלת או מורד. אבל לרדת במעלית אסור, מכיון שבכובד גופו הוא עוזר למעלית לרדת. ע"כ. ולדינא יש להורות, שמותר לעלות במעלית אוטומטית בשבת, אבל לרדת היכא דאפשר נכוון להחמיר.

ומלשונו שכחוב נכוון להחמיר, מודוקדק שמייקר הדין יש להקל בין בירידה במעלית ובין בעלייה, אלא דלגביו ירידת במעלית "היכא דאפשר נכוון להחמיר".

ולענין מעליות שבת "הלפרין" שנבנו בפרויקטם חדשים אם יש עליהם אישור מהרב הלפרין שמותר להשתמש בהם בשבת בין בעלייה בין בירידה אפשר לסמן עליו כי הוא בקי בענייני חשמל, וగברא רבה הוא.

ברוכת התורה,

יצחק יוסף
הראשון לציון
הרוב הראשי לישראל